

Ἐκ τοῦ οὗς. αὐλάκι καὶ τῆς καταλ. -ξά.

1) Ἡ ἐφάπαξ διὰ τοῦ ἀρότρου σχηματιζομένη ἐν τῷ ἀγρῷ αὐλαξ εἶτε πρὸς ἄροσιν εἶτε πρὸς διοχέτευσιν τῶν ὑδάτων κοιν. καὶ Τσακων. : Ἀνοίγω - κάνω - κόβω - τραυῶ αὐλακὰ ἢ αὐλακὲς κοιν. : Δὲ βγάβ' αὐλακὰ τοὺν βόιδ', εἶνι ἀδύνατον Στερελλ. (Αἰτωλ.) Ἀνοίγνουν αὐατζίε (ἀνοίγω αὐλακὲς) Τσακων. || Φρ. Καλὴ αὐλακὰ! (εὐχὴ πρὸς γεωργόν=καλὴν ἀπόδοσιν νὰ ἔχῃ ἢ καλλιέργεια!) Κίμωλ. Κά- νει αὐλακὲς μὲ τὴ μύτι (ἐπὶ μεθύοντος, ὅτι ὑπὸ τῆς μέθης πίπτει πρὸς τὰ ἐμπρὸς πρηγῆς) Κρήτ. || Παροιμ.

Καλὸν σασμὸν 'ς τὴν αὐλακὰ λόγια νὰ μὴ σοῦ φέρῃ (διὰ τὴν σημ. ἰδ. αὐλάκας 2) || Αἰνιγμ.

Ὁ γιός μ' ὁ Κοντοδόδωρος 'ς τὴν αὐλακὰ κιουμάται (τὸ χτένι τὸ ὁποῖον χώνεται ἐντὸς τῆς κόμης) Πελοπν. (Μάν.) || Ἄσμ.

Ἦφηκα τὰ βουδάκια μου 'ς τὴν αὐλακὰ ζεμένα Πελοπν.

Ἀν-νοίασιν τὲς αὐλατῶδες ἱθαί μέσα τὸν ἐχῶσαν Κύπρ.

Μὰ πῶς μοῦ λές, Χαρόντισσα, νὰ κάτσω νὰ δειπνήσω

ποῦ ἦφηκα τὸ ζευγάρι μου 'ς τὴν αὐλακὰ ζεμένο;

Νάξ. (Ἀπύρανθ.) 2) Ἡ ἐν τοῖς κήποις ὠρισμένη λωρὶς ἐδάφους ἐντὸς τῆς ὁποίας φυτεύουν διάφορα φυτά, κη- πευτικά σύνθηθ. : Μὴ αὐλακὰ μελιτζάνες. Δυὸ αὐλακὲς ντομάτες σύνθηθ. || Παροιμ. Θεέ μου, βρέξε 'ς τὴν αὐλακὰ μου γιὰ νὰ γίνουν τὰ κουκκιά μου! (ἐπὶ ἰδιοτελῶν καὶ φι- λαύτων) Ἀθην. Συνών. ἀλία 1, αὐλάκι 5. 3) Τμη- μα ἀγροῦ ὀριζόμενον δι' αὐλακώσεως κατὰ τὴν σπορὰν πολλαχ. : Χωράφι μὴ αὐλακὰ - δυὸ αὐλακὲς κττ. πολλαχ. Οὐ γσουργὸς κόβ' 'ς αὐλακὲς μπρουντὰ μὴ τὰ βόιδια καὶ ἀπου- κουντὰ ρίχν' σπόρον ἔνα πιδὶ Αἰτωλ. Νιὰ αὐλακὰ χουράφ' ἔχον ἀκόμα ἀκάμουντον αὐτόθ. Ἐσπείρα τρεῖς αὐλακὲς Ρόδ. Δὲ μᾶς ἀφήσανι νὰ κάμουνμι νιὰ αὐλακὰ χουράφ' Εὐβ. (Στρο- πον.) || Φρ. Δὲν ἔχει μὴ αὐλακὰ χωράφι (ἐπὶ πενεστάτου) Πελοπν. 4) Οἰαδήποτε αὐλάκωσις ἢ αὐλακοειδὴς γλυ- φή, οἶον ἐπὶ τοῦ προσθίου ἀντίου, ἔνθα εἰσχωρεῖ ὁ λε- πτός κοντός, εἰς τὸν ὁποῖον προσδένεται ὁ στήμων Ρόδ. Πελοπν. (Κορινθ.)

αὐλακερὸ τό, Κῶς.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. *αὐλακερός.

Ὁχετὸς αὐλακοειδής: Αἰνιγμ.

Μέσα 'πὸ τ' αὐλακερὸ κατεβαίνει μὴ κυρά,

πέντε δοῦλες τὴν ἀρποῦν καὶ ὅπου εὗρουν τὴν χτυποῦν (ἢ μύξα).

αὐλακήσιος ἐπίθ. Πελοπν. (Κορινθ.) κ.ά. αὐλακή- σιους Ἡπ. (Ζαγόρ.) κ.ά.

Ἐκ τοῦ οὗς. αὐλάκι καὶ τῆς καταλ. -ήσιος.

Ὁ ἐκ τῆς αὐλακος προερχόμενος ἔνθ' ἄν. : Νερὸ αὐλα- κήσιο Κορινθ.

αὐλάκι τό, (I) ἀμάρτ. αὐλάκ' Θράκ. (Αἰν.)

Ὑποχορ. τοῦ οὗς. αὐλὴ διὰ τῆς καταλ. -άκι.

Μικρὰ αὐλή. Συνών. αὐλέλλα, αὐλί (I) 1, αὐλι- δάκι, αὐλιδερούδι, αὐλίτσα, *αὐλόπουλλον, αὐ- λούδα 1, αὐλούλλα 1, ἀντίθ. αὐλάρα, αὐλάτσα, αὐλούρα.

αὐλάκι τό, (II) αὐλάκιν Πόντ. (Κερασ.) αὐλάκι κοιν. αὐλάκ' βόρ. ἰδιώμ. αὐλάκ' Κάππ. (Ἀνακ. Φερτ.) Πόντ. (Ὁφ. Σάντ. Τραπ. Χαλδ.) αὐλάτδιν Κύπρ. αὐ- λάτσοι Ἀπουλ. Εὐβ. (Αὐλωνάρ. Κονίστρ. κ.ά.) Μέγαρ. κ.ά. αὐλάτσο Λέσβ. Μύκ. κ.ά. αὐλάτσο Πόντ. (Ὁφ.) αὐλάκ

Πόντ. (Ἀμισ.) αὐλάι Ἀπουλ. (Καλημ.) αὐατζί Τσακων. εὐλάκι Ρόδ.

Ἐκ τοῦ μεταγν. οὗς. αὐλάκιον, ὃ ἐκ τοῦ ἀρχ. αὐλαξ.

1) Ἡ διὰ τοῦ ἀρότρου ὀρυσσομένη αὐλαξ κοιν. καὶ Πόντ. (Τραπ. Χαλδ. κ.ά.) : Βαθὺν - ρηχὸν αὐλάκι. Ἀνοίγω - βγάνω αὐλάκι κοιν. || Φρ. Αὐλάκ' 'κ' ἐπορεῖ νὰ ἐβγάλλ' ἢ αὐ- λάκ' 'κ' ἐβγάλλ' (ἐπὶ ἀνικάνου) Χαλδ. || Γνωμ.

Βαθγὰ τ' αὐλάκισα | νὰ φουντώνουνε τὰ στάχνα

πολλαχ. Βαθγὰ τ' αὐλάτσα τσ' ἀνάραια Εὐβ. (Αὐλωνάρ.)

|| Παροιμ. Οὐλα τὰ στραβὰ εὐλάκισα 'ς τὴν στραβὴν τὴν ἀε- λαιὰ (εἰς τὸν ἔχοντα ἐλάττωμά τι ἢ ἀδεξιότητά τινα ἀπο- δίδεται πᾶν κακῶς γενόμενον) Ρόδ. || Ἄσμ.

Ἀκρίτας ὄνταν ἔλαμνεν ἀφκὰ 'ς σὴν ποταμίαν,

ἐπῆγεν κ' ἔρθεν κ' ἔλασεν, ἐποίκεν πέντ' αὐλάκισα

Πόντ. (Τραπ.) β) Μεταφ. ἐλαχίστη ἀπόστασις Νάξ. (Ἀ- πύρανθ.) : Δὲ βάει αὐλάκι. 2) Ἡ κατ' ἐξοχὴν αὐλαξ πρὸς διοχέτευσιν ὕδατος κοιν. καὶ Ἀπουλ. (Καλημ. κ.ά.) Πόντ. (Ἀμισ. Κερασ. Ὁφ. Σάντ. Τραπ. Χαλδ.) Τσακων. : Κα- θαρίζω τ' αὐλάκι. Τὸ νερὸ τρέχει 'ς τ' αὐλάκι. Ξεχείλισε τ' αὐ- λάκι ἀπὸ τὸ πολὺ νερὸ κοιν. Ἀνοῖξει τ' αὐλάκ' νὰ πουτίσουνμι τ'ς λιμουνγές Σκόπ. Τ' αὐλάτσο ἐγομῶθε νερὸ Ὁφ. Ἐδεσα τὸ νερὸν 'ς σ' αὐλάκ' Τραπ. Χαλδ. Τρέσ' τ' αὐλάτσο (τρέχει τὸ νερὸ 'ς τ' αὐλάκι) Ὁφ. || Φρ. Τὸ νερὸ 'ς τ' αὐλάκι (ἐνν. βάζω ἢ ἔρχεται. Ἐπὶ τακτοποιήσεως πραγμάτων ἢ κατα- στάσεως). Ἐβαλε τὸ νερὸ 'ς τ' αὐλάκι (συνών. τῇ προηγου- μένῃ) σύνθηθ. Τοῦ νιρὸ τό'φιοι 'ς τ' αὐλάκ' (συνών. τῇ προη- γουμένῃ) Θράκ. (Ἀδριανούπ.) κ.ά. Σε βάλλω βῶν 'ς τ' αὐ- λάκι! (σὲ διορθῶνω ἐγώ!) Καλημ. Τί τρέχει; - Νερὸ 'ς τ' αὐ- λάκι (εἰρωνικὴ ἀπάντησις τοῦ ἀποφεύγοντος νὰ ἱκανοποιή- σῃ τὸν ἐρωτῶντα) πολλαχ. Τοῦ πάει αὐλάκι (ἐνν. τὸ κά- τουρο, ἐπὶ τοῦ πολὺ φοβουμένου) ἄγν. τόπ. Πνίγιτι 'ς ἐν' αὐ- λάκ' νιρὸ (ἐπὶ ἀνθρώπου πολυπραγμονοῦντος περὶ πραγ- μάτων μικρῶν ἢ ἀνικάνου διὰ σπουδαίαν πράξιν) Ἡπ. (Ζαγόρ.) Ἐρθεν τὸ νερὸν 'ς σ' αὐλάκ' (ἐπὶ τέλους ἐνόησε) Τραπ. Χαλδ. Ἄς μοῦ κόψη τὸ νερὸ ἀπ' τ' αὐλάκι (ἄς μὲ βλάβῃ, ἄς ἄρῃ ἀπ' ἐμοῦ τὴν προστασίαν του) Ἀργ. || Πα- ροιμ. Ἐδeseen 'ς σ' αὐλάκ' (κατέστρεψεν τὴν ὑπόθεσιν ἐξ ἰδίας ἀδεξιότητος) Τραπ. Χαλδ. Συνών. ἀγωγὸς 1.

β) Ὡς μέτρον ποσότητος ὕδατος Κρήτ. (Βιάνν. Κα- τσιδ.) : Ἡ βρύσι βγάνει ἔνα αὐλάκι νερὸ καὶ δὲ χρειάζεται νὰ τὸ στεγνιάζωμε γιὰ νὰ ποτίσωμε Κατσιδ. 3) Ἡ αὐλαξ δι' ἧς διοχετεύεται τὸ ὕδωρ εἰς τὸν μυλῶνα πολλαχ. : Τ' αὐ- λάκι τοῦ μύλου πολλαχ. || Παροιμ. Ὅλοι ἐκλαιγαν τὸν πόνο τους καὶ ὁ μυλωνᾶς τ' αὐλάκι (ἐπὶ ἀνθρώπου ὅστις δὲν ἀπο- σπᾷ τὴν σκέψιν του ἀπὸ τῶν ἑαυτοῦ πραγμάτων πρὸς γε- νικώτερα ζητήματα) πολλαχ. (μετὰ μικρῶν παραλλαγῶν). Συνών. μυλάλακο. β) Τὸ εἰς τὸν μυλῶνα διοχετευό- μενον ὕδωρ Ἡπ. κ.ά. : Παροιμ. Κόπ'κι τ' αὐλάκ', στάθ'κι οὐ μύλους (ἐπὶ ἀνθρώπου ἀπολέσαντος τὸν τροφοδοτοῦντα αὐτόν, οἶον ἐπὶ ὀρφανοῦ) Ἡπ. 4) Ὁχετὸς μικρὸς καὶ ἀκάλυπτος, ρυάξ, χάνδαξ καὶ πᾶσα αὐλακοειδὴς πτυχὴ, συνήθως ὡς ὄριον ἀγρῶν, ἀμπελώνων κττ. σύνθηθ. : Φρ. Πηδάω τ' αὐλάκι (διαφεύγω τὸν κίνδυνον) πολλαχ. || Αἰνιγμ

Χίλιες μύριες ἀδερφοῦλλες | 'ς ἐν' αὐλάκι κατουρᾶνε

(τὰ κεραμίδια τῆς στέγης) Πελοπν. (Πυλ.) β) Κοίτη, ρεῖθρον Στερελλ. (Ἀκαρναν.) : Τ' αὐλάκ' τ' πουταμοῦ.

5) Τὸ αὐλακοειδὲς τμήμα τῶν κήπων, ὅπου σπεύρον- ται ἢ φυτεύονται τὰ κηπευτὰ λάχανα, ἢ πρασιὰ πολλαχ. καὶ Πόντ. (Τραπ. Χαλδ. κ.ά.) : Φύτεψα δέκα αὐλάκια πατά- τες. Ἐβαλα πέντε αὐλάκια κολοκυθές. Ἐνα αὐλάκι κρεμμύ- δια πολλαχ. Πέντε αὐλάκια καρτόφα (πατάτες) Χαλδ. Συνών. ἀλία 1, αὐλάκας 2. β) Τμήμα ἀμπελώνος,

ἐμπερὲς πρὸς πρᾶσιαν Καπ. (Ἀνακ. Φερτάκ.) 6) Πᾶ-
σα αύλακοειδὴς γλυφὴ ἐπὶ ξύλου ἢ ἄλλης ὕλης σύνηθ. :
Ἀμόνι μὲ τ' αύλάκια Ναύστ. Τὸ αύλάτοι τοῦ ἀντίου Μέγαρ.

7) Πληθ., παιδιὰ καθ' ἣν οἱ παῖκται ρίπτουν λιθά-
ρια, πλατέα κατὰ τῆς ἐπιφανείας τῆς θαλάσσης, τὴν ὁ-
ποίαν πολλάκις ἐπιτρέχουν, μέχρις οὗτο ἀτονήσαντα βυθι-
σθούν, ἔτι δὲ καὶ τὰ ἄλματα αὐτὰ τῶν οὕτω ἐπιτρέχόν-
των λίθων Σκόπ. : Καλὲς πέτραις γὰρ αύλάκια. Δικαπέντι αυ-
λάκια ἔκαμα τῶρα δὲ μὴ μὴ καλὴ πέτρα. 8) Μικρὸς ὄρ-
μος θαλάσσης ἐνθα ἀγρεύονται οἱ ἀγελήδον εἰσδύοντες ἰ-
χθύες Θράκ. (Αἰν.) Κύθν. Μύκ. Πόντ. (Κερασ.)

Ἡ λ. καὶ ὡς τοπωνύμ. ὑπὸ τὸν τύπ. Αύλάκι Ἀττικ.
Ἡπ. Κάσ. Κύθηρ. Μῆλ. Μύκ. Πελοπν. Ὑδρ. Αύλάκια
Κάρπ.

αύλακιάζω Κάρπ. Κρήτ. (Σητ. κ.ά.) Κῶς Νάξ. (Γα-
λανᾶδ.) Πόντ. (Κρώμν. Ὁφ. Σάντ. Τραπ. Χαλδ.) κ.ά.
αύλακιάζου Εὐβ. (Στρόπον.) Ἡπ. Μακεδ. αύλατοιάζω
Σῦρ. (Γαλις.) κ.ά. βλακιάζω Ρόδ.

Ἐκ τοῦ οὐς. αὐλάκι ἢ αὐλακιά.

1) Ὁρύσσω αύλακα διὰ τοῦ ἀρότρου ἢ τῆς σκαπάνης
χάριν τῆς ροῆς τῶν ὑδάτων ἐνθ' ἄν. : Αύλακιάζω τὸ χωρά-
φι νὰ φεύγῃ τὸ χειμῶνα τὸ νερὸ Κρήτ. 2) Χωρίζω ἔκτα-
σιν δι' αύλακος Εὐβ. (Στρόπον.) 3) Ἀρχίζω τὴν ἄροσιν
Εὐβ. (Στρόπον.) : Ὅ,τι αύλάκιαζα ἤρθαν κὶ μὴ φώναζαν.

2) Διοχετεύω δι' αύλακος Πόντ. (Σαντ. Τραπ. Χαλδ.
κ.ά.) : Αύλακιάζω τὸ νερόν. 3) Καθαρίζω, διασκευάζω,
ἐπιδιορθῶ τὴν αύλακα πρὸς εὐκόλον ροὴν τῶν ὑδάτων
Κάρπ. Πόντ. (Ὁφ.) : Εύλατοῦσα τ' αύλάτ' νὰ τρέσ' τὸ νερὸ
Ὁφ. Συνών. ἀγλαφάζω. 4) Κατασκευάζω αὐλά-
κια ἐν κήπῳ κτ., εὐθετῶ τὸ ἔδαφος εἰς πρᾶσιαν Νάξ.
(Γαλανᾶδ.) Πόντ. (Κρώμν. Τραπ. Χαλδ.) Ρόδ. : Εύλάκιασα
τὸ χωράφιν νὰ τὸ φυτέψωμεν Ρόδ. Εύλάκιασα τὸ κελὶν
Κρώμν. Τραπ. Χαλδ. 5) Φυτεύω εἰς τὸ αὐλάκι, εἰς
τὴν πρᾶσιαν Μακεδ. (Βογατσ. Καστορ.) : Αύλακιάζου τοῦ
καλαμπού - τὰ λάχανα - τοῦ σέλ'νου κτ. 6) Κάμνω νὰ
σηματισθοῦν ρυτίδες, ρυτιδῶ Μακεδ. (Βογατσ.) : Τὸν
αὐλάκισι ἢ ἀρρώστια - ἢ δυστυχία.

Πβ. αὐλακιάζω, αὐλακοκόβω, αὐλακῶνω.

αύλακίαις ὁ, ἀμάρτ. αύλακίαις Στερελλ. (Αἰ-
τωλ.) Θηλ. αύλακίαι'σσα Στερελλ. (Αἰτωλ.)

Ἐκ τοῦ οὐς αὐλάκι καὶ τῆς καταλ. -ίαις.

Ὑδρονόμος. Συνών. ἰδ. ἐν λ. αὐλακολόγος 2.

αὐλάκισμα τό, σύνηθ. καὶ Πόντ. (Ὁφ.) αὐλά-
κισμαν Πόντ. (Τραπ. Χαλδ.) αύλακίαγμαν Πόντ. (Σάντ.
Χαλδ.)

Ἐκ τοῦ ρ. αὐλακιάζω.

Σηματισμὸς αὐλάκων ἐντὸς ἀγροῦ, κήπου κτ. :
Τῇ κελί' τ' αύλακίαγμαν Χαλδ. Συνών. αὐλάκισμα,
αὐλάκωμα 1.

αὐλάκιστος ἐπίθ. Πόντ. (Τραπ.) κ.ά. αὐλάκισ-
τους Μακεδ.

Ἐκ τοῦ ἐπίθ. *αὐλακιστός < αὐλακιάζω τῆς
στερήσεως δηλουμένης δι' ἀναβιβασμοῦ τοῦ τόνου. Ἰδ.
ἀ-στερητ. 2α.

Ὁ μὴ αὐλακισμένος, ὁ μὴ χαραγμένος δι' αὐλά-
κων ἐνθ' ἄν. : Χωράφ' αύλάκιστον Τραπ.

αὐλακιάτικο τό, ἀμάρτ. αύλακιάτικον Στερελλ.
(Αἰτωλ.) αύλακιάτικα τά, Πελοπν. (Κορινθ.) αύλακιά-
τικα Πελοπν. (Τρίκκ.)

Ἐκ τοῦ ἐπίθ. *αὐλακιάτικος.

Ὁ μισθός, ἡ ἀμοιβή ἢ παρεχομένη διὰ τὴν κατασκευὴν
ἢ τὸν καθαρισμὸν τῆς αύλακος τοῦ κοινοῦ πρὸς ἄρδυσιν
ὑδατος ἐνθ' ἄν. : Θὰ πληρώσωμι ἀπὸ πέντε δραχμὲς αύλα-
κιάτικον Αἰτωλ. Χρωστῶ τ' αύλακιάτικα ἔς τὸ νερολόγο Κο-
ρινθ.

αὐλακίζω ἀμάρτ. αύλακίζου Θράκ. (Ἀδριανούπ.)
Τὸ μεσν. αὐλακίζω.

Ὁρύσσω αύλακας. Πβ. αὐλακιάζω, αὐλακοκόβω,
αὐλακῶνω.

αὐλάκισμα τό, Θράκ. (Ἀδριανούπ.)

Τὸ μεσν. οὐς. αὐλάκισμα.

Αὐλάκισμα, ὁ ἰδ.

αὐλακοκόβω ἀμάρτ. αύλακουκόβου Στερελλ. (Ἀ-
καρναν.)

Ἐκ τοῦ οὐς. αὐλάκι καὶ τοῦ ρ. κόβω.

Ὁρύσσω αύλακας εἰς τὸν ἀγρὸν οὕτως ὥστε νὰ δύ-
ναται νὰ ποτίζεται ὅλος : Αὐλακουκόβου τοῦ χουράφ'. Πβ.
αὐλακιάζω, αὐλακίζω, αὐλακῶνω.

αὐλακολόγος ὁ, Χίος κ.ά. αύλακουλόγους Στερελλ.
(Αἰτωλ.) κ.ά.

Ἐκ τοῦ οὐς. αὐλάκι καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ.
-λόγος, περὶ ἧς ἰδ. Γ' Χατζιδ. ἐν Ἀθην. 22 (1910) 247 καὶ
29 (1917) 186.

1) Ὁ ἐργάτης ὅστις ἰσοπεδώνει τὰς αύλακας τὰς σχη-
ματιζόμενας κατὰ τὴν ἄροσιν Χίος κ.ά. Συνών. ἀξινο-
ρυγᾶς. 2) Ὁ ἐπιμελούμενος τῆς κοινῆς πρὸς ἄρδευ-
σιν αύλακος, ὑδρονόμος Στερελλ. (Αἰτωλ.) κ.ά. Συνών.
αὐλακάρις, αὐλακίαις, αὐλακονόμος, νερο-
λόγος, νεροκόπος, νεροκράτης, νεροφύλακας.

αὐλακόνερον τό, Πόντ. (Τραπ.)

Ἐκ τῶν οὐς. αὐλάκι καὶ νερόν.

Ὑδωρ τῆς αύλακος κατ' ἀντιδιαστολὴν πρὸς τὸ πη-
γαῖον : Τὸ μωρὸν ἔπεν αὐλακόνερον.

αὐλακονόμος ὁ, Ἡπ. (Τσαμαντ. κ.ά.)

Ἐκ τοῦ οὐς. αὐλάκι καὶ τῆς καταλ. -νόμος.

Αὐλακολόγος 2, ὁ ἰδ.

* **αὐλακόπουλλον** τό, αύλακόπον Πόντ. (Τραπ.
Σάντ. Χαλδ. κ.ά.)

Ἐκ τοῦ οὐς. αὐλάκι καὶ τῆς καταλ. -πουλλον.

Μικρὰ αύλαξ. Συνών. αὐλακάκι, αὐλακούλλι.

αὐλακὸς ὁ, Κρήτ. (Βιάνν.)

Ἐκ τοῦ οὐς. αὐλάκι καὶ τῆς καταλ. -ός.

Ἡ αύλακοειδὴς γλυφὴ τοῦ προσθίου ὑφαντικοῦ ἀντίου
ἐντὸς τῆς ὁποίας προσαρμόζεται τὸ ἐγκάρδιον ξύλον
τοῦ στήμονος.

αὐλακούλλι τό, ἀμάρτ. αὐακούλλι Τσακων.

Ὑποκορ. τοῦ οὐς. αὐλάκι διὰ τῆς καταλ. -ούλλι.

Μικρὰ αύλαξ. Συνών. αὐλακάκι, *αὐλακόπουλλον.

αὐλάκωμα τό, πολλαχ. αὐλάκωμαν Κύπρ. Πόντ.
(Τραπ. κ.ά.)

Ἐκ τοῦ ρ. αὐλακῶνω.

1) Ἡ κατασκευὴ αὐλάκων ἐνθ' ἄν. Συνών. αὐλά-
κισμα, αὐλάκισμα. 2) Πρᾶσιὰ λαχανοκήπου Κύπρ. :
Μὲν παρπατῆς μέσ' ἔς τ' αὐλακώματα τῶ' ἐν' σπαρμένα.
Συνών. αὐλακας 4.

αὐλακωματιὰ ἡ, Πελοπν. (Τριφυλ.) κ.ά.

Ἐκ τοῦ οὐς. αὐλάκωμα καὶ τῆς καταλ. -ία.

Πτυχὴ δίχην αύλακος ὅπουδῆποτε : Ἐχει καὶ αύλακω-
ματιὰς ἔς τὰ μούτρα σὰν νὰ εἶναι γέρας.

